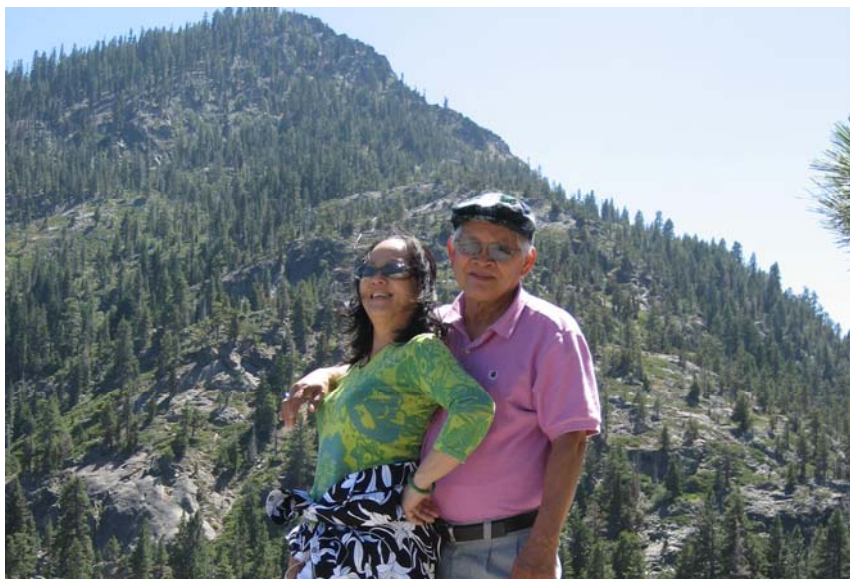

TRÊN TỪNG CÂY SỐ

Ngọc Ánh

Khi *trúng mánh* trong làm ăn hay sản xuất thì ai cũng phấn khởi, người ta gọi là *được mùa*, như mùa lúa, mùa tôm, mùa cá... độ, còn tui cũng hào hứng trong hè này khi tui *được mùa họp bạn*. Hết tiền tới hậu đại hội CHS Hoàng Diệu (HD) Nam Cali, rồi liên tục đánh lễ mấy chuyến giao lưu với bạn bè gần xa. Cứ đi suốt trên từng cây số mỗi lần nghe đâu đó có *đông vui hao*, chỉ tội nghiệp *Núng* cứ lái xe chờ *dzợ* ngao du sơn thủy không quản ngại *tắm* thân già.

Đầu tiên phải kể là xuyên bang du lịch Alaska, trên đường hẹn hò gặp Thanh Thủy ở Seattle, một thành phố cảng. Hai đứa có một buổi để tâm tình đã đời. Cô hàng xóm hơn 30 năm mới gặp lại, người đẹp Bô Thảo ngày xưa tan trường về có lăm chàng theo đuôi Ngộ. Gặp nàng vẫn nhỏ nhẹ như thơ “*cặp sách trên tay rất dịu hiền*”. Nàng thủ thỉ nhiều về chuyện cũ, chuyện mới, nhưng hai đứa chỉ tâm đắc một điều, cái thời đi học HD quả là ..tuyệt cú mèo!! Có lẽ lúc đó đứa nào cũng đẹp(?), ít nhất là trong mắt nhìn của một chàng nào đó phải không?

Tiếp đến được mùa nữa là tin Thoại bay từ New York qua Cali, tui phone hỏi Kiều Công Thành “bao nhiêu người?” Vợ và ba con! “Hả? Chắc Thoại muốn dẫn binh sang ụynh Nam Cali chắc”. Thoại tính một công đôi ba chiến, sẵn nghĩ hè dẫn tui nhỏ đi chơi Disneyland cho biết.

Vừa gặp mặt là tui nhận ra ngay gương mặt giống y chang thuở nào của hần. Mà nghĩ cũng lạ, bạn bè trang lứa như nhau, nhưng tùy hoàn cảnh, môi trường sống mà có đứa già hơn, có đứa trẻ hơn so với mức tuổi. *Bác* Thoại là một dẫn chứng, hồi xưa đi học *bác* ấy nhỏ tuổi, nhỏ con nhất nên tui bạn cứ kêu là “nhóc”, nhưng so với bây giờ *bác* *chững chạc* thấy rõ, cái giọng nói hiền khô chánh gốc vùng Lịch Hội Thượng, khác xa Thoại trong trí nhớ của bạn bè, và dĩ

nhiên là hồng giống luôn mấy vần thơ Đường chua chát, chán chường trên mạng của hân.

Bạn bè Cali nghe tin Thoại qua cũng họp cà phê cà pháo thăm hỏi thân tình, đưa nào cũng mấy chục năm mới gặp nhau, “*văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình*” mà nên câu chuyện luôn nói cười rôm rả. Thủy MC méo mó nghề nghiệp nên cầm máy quay phim lên làm màn phóng sự tại chỗ và tui thuyết minh “xin giới thiệu với các bạn, Thoại Ph.D của chúng ta vừa mới bào chế một loại thuốc trị chứng hói đầu, thoa đầu mọc đó và đang thời kỳ thử nghiệm lâm sàng ngay trên đầu của đương sự, xin để máy quay sát hơn để chúng ta có thể thấy được những sợi tóc mới bắt đầu lún phún... Có thể nói bước đầu khá hy vọng cho các bạn nào đồng bệnh tương lân như Thoại nên đăng ký ngay từ bây giờ, để có cơ hội phủ xanh đất trống đồi trọc...” Chời ơi, chọc cười muốn bể bụng, nhưng Thoại nhà ta rất chân tình khi nói về giấc mơ bào chế thuốc mọc tóc của mình. Hình như đàn ông qua Mỹ hay bị chứng hói đầu, biết đâu được hân sẽ thành công và giàu to nhờ phát minh này, *đằng sau sự thành công của đàn ông là công lao của người đàn bà*, vợ Thoại đúng là nội tướng khi giúp chồng quán xuyến việc nhà cửa con cái trong suốt thời gian dài Thoại cặm cuội ở phòng nghiên cứu. Tui buộc miệng khen nàng “*bê thế*” mà hồng biết nàng có để bụng giận tui không, nhưng dù sao đi nữa qua cuộc hội ngộ này, hy vọng Thoại sẽ nhận ra bạn bè HD của hân dễ thương, thân thiết hơn, chí ít cũng không còn “đôi mắt hình viên đạn” như mỗi lần gặp nhau trên mạng trước đây.

Khi đang viết bài này thì nghe tin Mẹ của Thoại đã qua đời tại Mỹ, và linh cửu được đưa về quê nhà tại VN, có đông đủ gia đình, bà con gần xa, cả nhóm bạn học HD cũng đến viếng tang. Đám tang tuy buồn mà vui, vì người chết được chôn cất yên ấm ở ngay đất nhà thỏa lòng ao ước, vui vì nhờ vậy mà Thoại mới có dịp về lại quê hương sau bao nhiêu năm xa xứ biệt, gặp đủ mặt họ hàng thân quen, bạn bè trường cũ... Chắc Thoại sẽ nhận ra rằng “*quê hương bao giờ cũng đẹp hơn cả*” nếu mình quên đi những giận hờn quá khứ... Ừ, quên đi cho nó nhẹ lòng Thoại ơi.

Đầu tháng 8, bất ngờ nhận được phone của Trần Văn Long từ phi trường Los “Ủa, sao lang thang ở đây?” Thì ra Long về VN mới qua, ghé Cali chơi trước khi bay về Houston, vậy thì cơ hội này sao mình không tổ chức họp bạn? Tui bèn

nhấn Thành ra đón Long lên nhà tui chơi, sẵn dịp dẫn Long tham quan thủ phủ của *chò* Hương ở Sacramento, rủ ren Thành đi cùng nhưng hấn bận rộn việc nhà đành phải lên chuyến xe ba người *Bắc tiến* trên đoạn đường dài hơn 400 mile. Núng Sâm phần nề vợ, phần ham vui, mặc dù long thể bất an, long đèn rệu rạo, nhưng vẫn mần anh hùng xa lộ cho đàn em nề mặt ông già 70 chịu chơi quá cỡ, phen này chắc nhỏ Hương ngạc nhiên, hết hồn, bởi vì bà chằn này đã từng hăm he uýnh “hộc máu” *chò* Long vì món nợ giang hồ gì đó giữa hai người trước đây. Trên đường đi tui cẩn thận gọi hỏi nó “Mày nhất định uýnh Trần Văn Long thiệt hả?” Ủa, ai biểu nó nói dóc với tao là đi Hawaii mà bay về VN mình ên, làm tao tưởng thiệt! Xời ời, có vậy mà cũng giận, đúng là con nít! Bạn bè tui hay ăn nói bạt mạng như vậy, thật ra tui nó tưởng mình còn nhỏ xíu như thời hai đứa còn chung xóm ở Sóc Trăng, chơi *tat lon* hay *u mọi* bù khú cả ngày với nhau trước sân nhà, dưới tàng cây trứng cá của một thời xa lắc. *Long qui Mã*, nhưng chưa bao giờ *Lương qua Hồng*, nên cuộc gặp lần này chắc hào hứng thú vị lắm đây.

Vì có hẹn trước nên xe chạy thẳng lại lâu đài của công chúa Bạch Tuyết, bấm chuông mà cứ sợ lộn địa chỉ. Ngôi nhà hoành tráng quá sức nên cả bọn ngập ngừng, may mà sư tử kịp thời mời vô chánh điện...Nhà *chò* Hương cũng gần đó, chắc êm đi làm chưa về, để tặng thêm phần hồi hộp cho cuộc đụng độ giữa hai bên, nên chiến Long lên đây vẫn còn là bí mật của bà tám. Bàn nhậu dọn sẵn chờ đợi, Long nép mình trong góc, giọng *chò* Hương oang oang “tao mà gặp nó là uýnh...”. Đèn xanh bật lên, Long bước ra cười “Nè, uýnh đi”..Ủa, Chời! Tới đây thì khỏi nói nữa rồi, gương mặt sừng sốt và mừng rỡ hết biết của *chò* Hương làm tui cũng hả dạ đường xa.Ủa, tao chở lên đây cho mày thẳng bạn nôi khổ một thời đó nhỏ à. Vui nhe.

Buổi ăn tối ngon lành với bao điều để nói, Núng Cường nhìn Núng Quan, Núng Sâm và có ý kiến: “Mình thấy bây giờ ai cũng già hết xí quách rồi, Núng chỉ được nữa, mình đổi thành Nụng đi, Nụng cũng dzui dzậy ..” Cả bọn cười cái rần, không thấy ai phản đối nhưng cũng không chắc là có người ok nhe...Nói tới Núng, Cường như cao hứng kể tiếp chuyện anh chàng nào đó tên Hưng, bạn bè gọi đùa là Hưng nám, bà vợ thấy cũng lạ nên đánh chảnh là chồng của bà không hề bị nám ở chỗ nào hết, nhưng khi lái ra thì.. có nám thiệt! Chời ời, sao mà một bụng tiểu lâm dzậy !?

Sẵn dịp lên đây cũng nên ghé qua một thắng cảnh nổi tiếng ở CA là Lake Tahoe, tiếc cho Long không thể nấn ná chơi lâu được, mới sáng sớm đã đón xe bus về lại Los cho kịp chuyến bay *go home* Houston, thôi thì cũng chút tình HD ghé thăm nhau, hẹn tái ngộ dịp khác. Tui có một ngày vui chơi trong khung cảnh mây nước hữu tình trên núi với bao điều cảm nhận thú vị về tuyệt tác của thiên nhiên bao la, phải nói lời cảm ơn đến anh chị Bạch Tuyết đã nhiệt tình đãi khách đường xa, phải khen anh Quan làm tài xế giỏi khi leo núi bon bon (chứ hông phải lái dờ như Cảnh hù đầu nhe, hi hi) Qua chuyến đi này chắc phải đề nghị Ban Tổ chức họp mặt HD lần sau nên có thêm hậu đãi hội cắm trại ở những nơi cây xanh bóng mát

như vậy, để tối đốt lửa trại nhảy “lâm thôn” mới đã. Trên đường tới San Jose, tui queo qua một thành phố nhỏ tìm thăm cô giáo dạy Việt Văn..cũng rất nhỏ (ít ra trong mắt tui mấy mươi năm về trước, hình ảnh Cô trẻ trung xinh xắn lúc mới đổi về HD). Quả thật Cô Lê cũng không thay đổi lắm dù ở tuổi lục tuần, dáng vóc thon gọn nhanh nhẹn như ngày xưa. Căn nhà rất mới, căn phòng trang trí thanh nhã với màu tím thật lãng mạn. Cô dọn về hơn tuần nay nên còn bận bịu sắp xếp... Bây giờ Cô đang chuẩn bị cho giai đoạn nghỉ hưu sắp tới, chắc là Cô sẽ tiếp tục làm thơ... . Cô nắm tay tui chân tình “Em nghĩ xem Cô sẽ đặt cái bàn ở ngay cửa sổ này nhe, Cô sẽ nhìn thấy con sông đang xa kia, rồi Cô sẽ viết lách trong sự yên tĩnh mà Cô từng ao ước ..” Tự dưng tui thấy Cô thật gần gũi, thật thân thương...tui đọc cho Cô nghe câu thơ của LHM “*Hai mươi mấy năm thời gian như dao cắt..*” Dao cắt chắc là đau lắm hả em? Cũng như Thầy trò mình lăn lóc, ba mươi mấy năm mới gặp nhau ở xứ người. Còn sống, còn khỏe là vui rồi Cô ơi. Ra về giữa trưa nắng chang chang, xe chạy khá xa , tui mới nhớ ra là đã quên chụp chung với Cô một tấm hình kỷ niệm trên bước đường dong ruổi này. Hẹn gặp năm sau vậy, rủ thêm tụi bạn lên thăm, chắc Cô mừng lắm.

Nghe tin Hai lúa qua Cali, sẽ có độ nhậu ở nhà Kiệt vào cuối tuần, tui và Nừng quyết định phục kích bất ngờ cho tụi nó ngạc nhiên chơi, đâu có ai ngờ từ dưới Nam Cali mà chạy tuốt lên đây...Quả thiệt mấy chò phục lẫn ông già Nam bộ lù lù xách chai “*gự*” đi thẳng ra nhà sau, bá quan văn võ đủ mặt, cặp Bạch Tuyết, cặp Xuân Mai, cặp Thu Hương, Thạch, Cảnh, Đức. Cũng đâu kém “*vườn me*” ở quê nhà, có gỏi dưa bòn bòn, cua lặn bột.. bún mắm của em gái Sông Hàn nấu cũng hấp dẫn đâu thua bún nước lèo chùa ông Bồn Sóc Trăng. Bạn bè gặp nhau thì đủ thứ chuyện để nói để cười. Hai lúa cứ lăm le máy chụp hình, bấm hoài hồng thấy nhá đèn, bị chê là hàng dòm cũng tức, nhưng dù sao cũng ráng kiềm bằng chứng đem về cho bà xã thấy là “*anh chỉ chơi với bạn thôi, hồng có cà phê “dĩ vãng” với con nhỏ nào khác*” để lần sau còn được nàng cấp phép đi xa. Ai mà biết Hai lúa có bán lúa giống để tối nay theo Cảnh Kiệt đi thăm mấy em nhà nghèo nổi tiếng ở San Jose. Thiện tai , thiện tai !!

Toàn Ngôn tới trễ với hộp bánh trên tay. Thì ra Toàn nhớ tháng 8 sinh nhật của cả Hương và Cường. Mèn ơi, mới có 45 chữ mấy, hai chò cầm tay nhau cắt bánh sao mà giống đám cưới quá chời, mặt chò Hương đỏ hồng vì ..khoái chí, hồng tin coi hình nè. Bàn nhậu do anh Quan chủ xị, nhưng lại do Kiệt chủ chốt, nên ai hay dở, đúng sai đều bị phạt tuốt, tui cao hứng cụng *chăm phần chăm* làm thiên hạ giật mình, chiến nhỏ! Trong cơn say ngà ngà, Kiệt hỏi mấy *nừng* sao mà cua mấy *ché* giỏi dzậy? Hồi đi học Kiệt cũng cua mà có dính ai đâu. Tại vì lúc đó con chai học chung lớp, mấy *ché* coi như ..đàn em thôi. Toàn nói xong, Kiệt thấy đúng quá nên tự phạt mình một ly, coi như huê. Bữa nay tui biết thêm Xuân Lan, học Pháp văn, chồng Lan là Nừng Xiếc, từ nãy giờ ngồi im, ai nói sấn thì cười, chợt Nừng bật đứng dậy nhìn Ngôn chăm chú và dòn dập như hỏi cung : “Phải hồi đó anh học trường kia, phải hồi đó anh trắng trẻo, áo quần lúc nào cũng bảnh bao, anh thường chơi chung với thằng A, B, C? Phải hồi đó anh thường chạy xe màu

xanh màu đỏ...Anh nhớ hôn , tui học chung lớp với anh nè,tui ngồi bàn dưới.. tui nhớ không lầm mà..” Đến đây thì cả bàn nhao nhao “Ừ, đúng rồi , anh Xiếc không lầm mà *Ngôn Lâm*. Hahahahaha” .Núng Ngôn chợt ngớ người khi bị quay đột ngột, ráng lục lọi trong trí nhớ mơ hồ của mình xem anh chàng ốm nhách đang ngồi đối diện với mình là ai? Làm sao nhớ nổi chuyện hơn 40 năm trước, đã vậy còn bị tụi quỷ đặt cái tên khó nghe... nhưng không sao, gương mặt sáng rỡ của Núng Xiết khi nhận ra bạn cũ mới là đáng quý. Hai người bắt tay nhau vui vẻ, Kiệt rót rượu phạt cả hai tên vì cái tội quên và cái tội nhớ! Chắc Kiệt ý đá tại sân nhà, *độc cô cầu bại* chưa chắc là đứng vững sau độ này nhe.

Chia tay ra về, tối nay Hương Cường và sư tử Bạch Tuyết trực chỉ Sacramento, ngày mai Thạch bay NJ, tui và Núng lại trở về vùng sa mạc 110độF của mình. Chia tay mùa hè, chia tay mùa họp bạn. Cả bọn đã có những gặp gỡ thú vị, những trận cười no nê bên nhau, kết nối thêm tình thân ái đồng môn, đồng hương, đồng khối.Vậy là bội thu, là được mùa rồi ,còn gì tuyệt hơn thế nữa phải không các bạn?! Chợt nhớ sắp tới tháng 9. Sắp tựu trường rồi nhe, mấy *chò* nữ may áo dài chưa, *con chai* nhớ cắt tóc ngắn, áo bỏ vô thùng đàng hoàng, đi học nhớ réo nhau một tiếng, kéo vô trễ bị “*chú sáu Mỹ Thuận*” phạt đứng cột cờ đó. Ủa, mà quên, tui mình già hết rồi còn đi học cái nổi gì..Tui thiệt lắm cảm, Chờ ơi, mới đó mà hơn bốn chục năm rồi, thời gian kinh khủng quá, may mà bây giờ tui mình vẫn còn có nhau. Hên thiệt!!

